

esillogó fatörzsek között, és a patak felett átsuhan rebbenő szárnyalással a búcsúzó madársereg.

Télen, amikor fehér takaró borítja be a csendes, álomba-merült dombokat, halálos csend hajol a csupasz fákra, és nagy-nagy béke ölel át mindent, szelíd, megbékélt szeretettel. Alszik, pihen az erdő. De mélyen, a takaró alatt már nyújtózik, ébred a parányi rügy sötét, dermedt álmaiból. Kezdődik az élet, feltartóztathatatlanul, diadalmasan újra...

Igen, él az erdő, éppen mint mi, emberek. Szíve van és lelke. Érez, gondolkodik és beszél is...

Szíve a csend, amelyet mindig megtalálunk benne, ha fáradtan, összetörten, csüggedten menekülünk szelíd, hús fái alá... Lelke a béke, amely ránkhull, megvigasztal és meggyógyít bennünket... Hangja a halk suhogás, amely véges-végig lebeg a fák lombjai között, hogy ha hajnali szél simogatja meg az ébredő leveleket, vagy ha déli forróság ömlik el a mozdulatlan, álmodó bokrok felett, vagy este, ha az álomra térő, fejüket szárnyuk alá dugó madárcák küldik halk sóhajukat hálátelt szívvel a Teremtő felé...

Él, érez, beszél az erdő, csak szív és lélek kell hozzá, hogy meghalljuk szavát és megérezzük szívének halk, csendes dobogását...

Ember az erdő, teremtmény az erdő, lehet társ magányos nyári reggeleken, megújuló zavarhatatlanságával, lehet útmutató a tavasz első zöld ágaival, ha a tél fehér bundája takarja el, taníthat békés megnyugvást, zaklatott őszi esték zúgásából újra és újra felénk visszhangzik az Erlkönig mese-erdejének sejtelme. A legszebb vallomás, a legszebb irodalom zeng az erdők lelkéből...

Pados Pál.

KÖLTEMÉNYEK.

— Madarak- és fák napjára. —

ISTEN HOZOTT, FECSKEMADÁR!

Isten hozott, fecskemadár,
De régen vár egész határ!
Egész határ minden telke,
Hisz te vagy a tavasz lelke!
Száz országon átrepültél,
Isten útján hazajöttél...
Te vagy Isten madárcája,
Hínak-e úgy, más országba?

Jaj, most látom meg egyszerre:
Veréb jár a fészketekre!
Szájában az utca rongya,
Fészketek elbitangolta...
S megszűnik a tanácskozás,
Kezdődik a viaskodás,
Észbekapva, közrekapva,
Támadtok rá a bitangra.

Mi bajod van, páros fecske,
 Hogy sírva szállsz az ereszre?
 Megvan még a régi fészek,
 Ki bántaná, tudod, vétek.
 Mért szálltok az eperfára,
 Fa tetején száraz ágra?
 Tanakodtok, panaszkodtok,
 Ugyan miről tanácskoztok?

Szárnyatokkal verdesitek,
 Csőrötökkel tépdeseitek.
 Száll a szélben tépett tolla,
 Mikor szövik csiripolva...
 Ti meg vígan csicseregve
 Szálltok aztán fészketekbe,
 A szemetet kiszórjátok:
 Istenáldás a nótátok!

Kicsi fecskék, tudjátok-e,
 Vándor fecskék, láttátok-e:
 Fészkünket is megorozták,
 Ó, mivé lett Magyarország!
 Győztes fecskék, daloljátok,
 Lelkünk remél általatos!
 Tőletek itt tán mindenki
 Megtanulja, mit kell tenni!

Móra István.

KIS MADARAT FOGTAM...

Kis madarat fogtam,
 Pelyhes, gyöngye szárnyút,
 Fészkéből pottyant le
 S fűszőnyegre ájult...
 Csipegett, pihegett,
 Vergődött szegényke,
 Majd kiszakadt, úgy vért
 Pici szívecskéje...

Kis madarat fogtam,
 Ijedős fiókát.
 Meg-meglebbent szárnya:
 Menekülni próbált,
 Piros, éles csőrét
 A kezembe vágta,
 Azt hitte bezárom
 Fénylő kalitkába.

Kis madarat fogtam...
 Nem volt rab sokáig,
 Elsétáltam véle
 A palánk aljáig,
 Ahol fészke lógott.
 Meglestem az ágat,
 S visszaadtam szépen
 Az édesanyjának.

Hadd ujjongjon újra
 A pihés lakásnak,
 Az anyai, féltő,
 Melengető szárnynak!
 Hadd örüljön együtt
 A víg kis családdal,
 Hadd dicsérje Istent
 Csattogó dalával!...

Vályi Nagy Géza.